

CAP. 5: LA REVIFALLA DE LA MUNTANYA (ANYS '50 I '60)

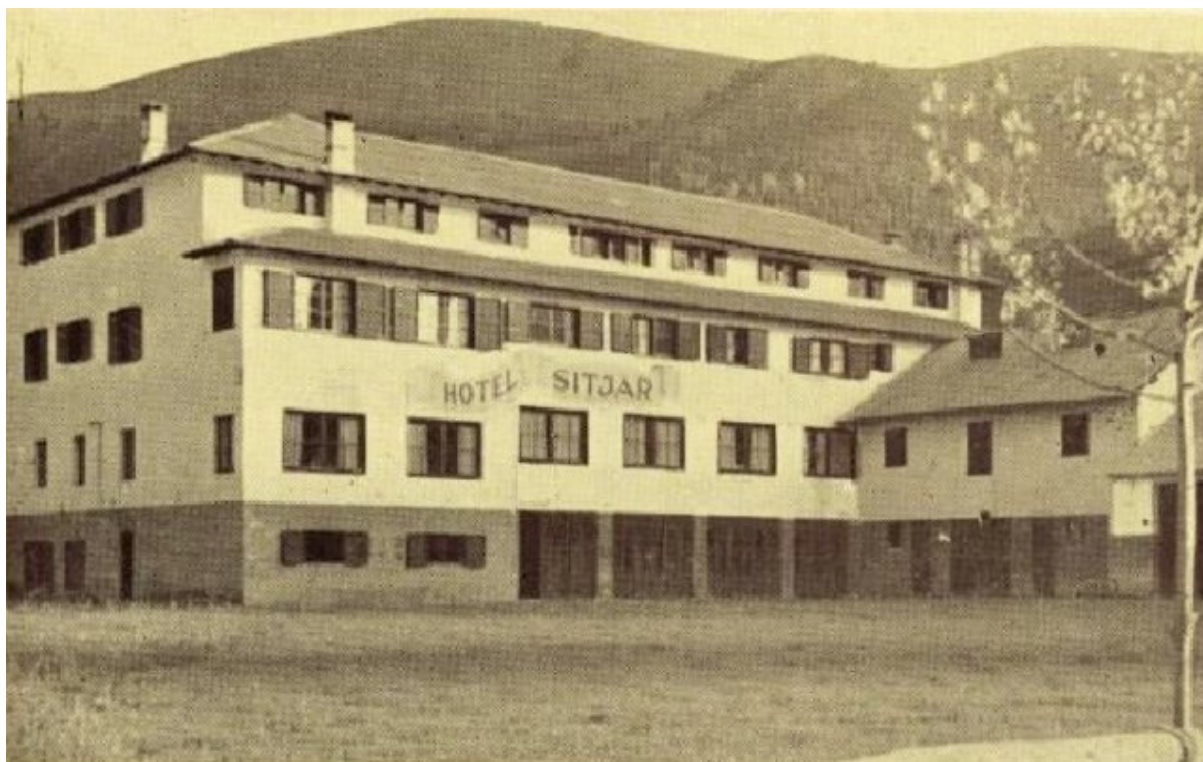
La muntanya començava a urbanitzar-se (i res a veure amb el nou POUM, Pla d'Ordenació Urbanística del Municipi, de l'Ajuntament d'Alp, que hipotecarà els propers 25 anys de La Molina exageradament). Es creu que la primera torre o casa com entenem avui en dia fou la de la família Carreras, en que ell era doctor. El 1947 es crea el restaurant de la casa vermella, regit per la família Planas (avui concessionaris de la recollida de brossa de tota la contrada), actualment el Restaurant de l'Estació (de tren), al davant i a sota d'ella, amb nova direcció des del 1995, o el 1948 el primer xalet de la UEC (Unió Excursionista de Catalunya, creada el 1932 a partir de la unió d'entitats com Avant, Pàtria, Isards i la Penya dels Irònics, i que utilitzà del 1932 al 1936 un local a on eren les antigues molines, amb capacitat per a 30 persones), o, al seu costat, l'hotel Sitjar, que es construí el mateix any, sobre l'antiga casa de la família pels Rosal, i regit dues dècades pels Planes, al costat d'on foren les antigues molines de la vall (que patí un important incendi una nit de febrer de 1951, i que el 1959 es convertí en l'escola Mare de Déu de les Neus, depenent de la congregació Pare Manyanet, i que el 1983 passà a ser l'actual alberg de joventut, de la xarxa Xanascat de la Generalitat).

1948, Hotel Sitjar. A dalt, a l'esquerra, restes de neu a Costa Rasa. L'edifici de dalt a la dreta és el refugi de la UEC. Foto de la família Planes

1956, Hotel Sitjar, de la família Planes, vist pel darrera. Foto de la família Planes

1956, façana de l'hotel Sitjar

1959, Col·legi Virgen de las Nieves, el mateix edifici

Al sector 1.600 de La Molina (o sia 1.600 m. d'alçada) creixen vells edificis emblemàtics com ara el xalet del CEC, o el primer refugi de la UEC (després de que es cremés el primer estatge, una borda serradora a prop del Sitjar el 1936), construït amb ajuda d'altres entitats excursionistes (i que també cremaria el 1948), o l'hotel Adserà o la vella clínica Samaranch. És aquí on els pioners s'aixoplugaven i gaudien de la muntanya. Els refugis eren els espais on l'autèntic esperit de la muntanya es feia més evident. També en tenen a La Molina, p. ex., els centres excursionistes Gracienc i de Sabadell, a 20' a peu des de l'estació de tren.

1948, Un accident en forma d'incendi converteix el segon estatge de la UEC, molt més gran que els refugis habituals, en una runa. Malgrat això, es considera el seu primer refugi, i era obert a d'altres entitats excursionistes, que havien participat en la seva construcció. Fons UEC

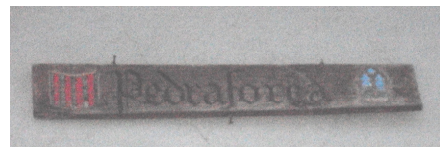
5-12-2010, refugi Jordi Creus

1957, aspecte del refugi de la UEC

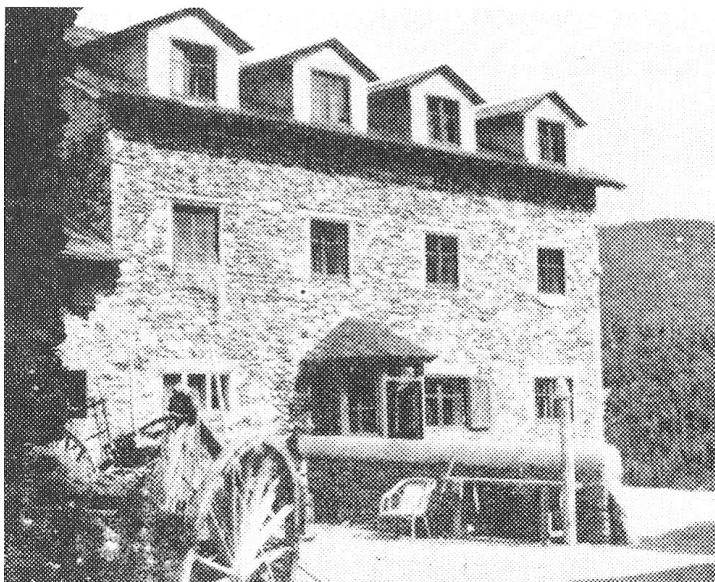

1952, a la porta del segon refugi de la UEC

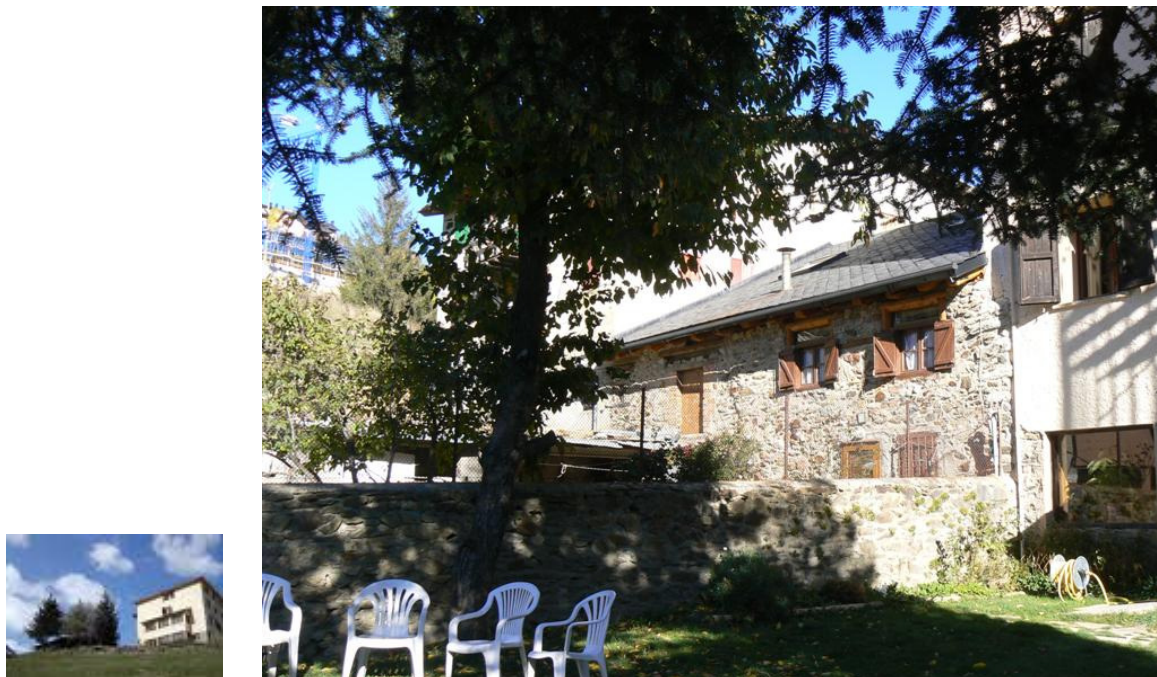

5-12-2010, refugi Pedraforca

L'hotel refugi de la UEC es traslladà, per incendi del primer refugi, quatre anys després, a la seva actual ubicació (març del 1952), on avui el Marçal i la Laura ens tracten sempre de meravella, i el 1954 s'inaugurava el nou refugi annex, al costat mateix de l'hotel xalet. De veïns té el Refugi Jordi Creus i Ausó, de l'Agrupació Excursionista "Catalunya", molt més recent, i el Refugi Pedraforca.

1952, s'inaugura el nou xalet de la UEC. Fons UEC

Una vista de 1970, abans de construir la casa veïna, el Jordi Creus, i el jardí de l'hotel-refugi de la UEC, 2007, a 1.505 m. d'alçada

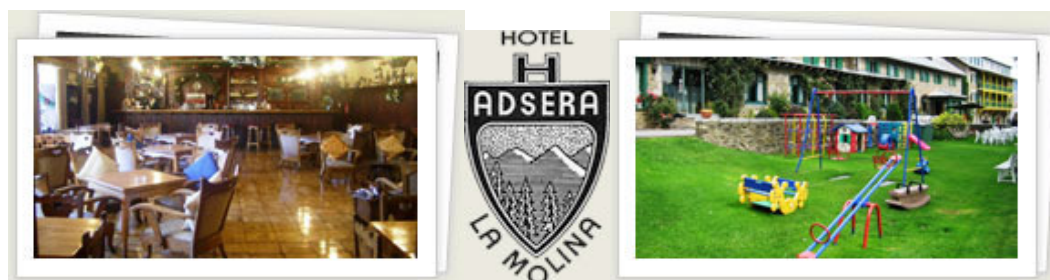
També es construeix des del 1934 l'hotel Adserà***, a tocar del xalet del CEC, encara operatiu avui, regit per en Jaume, fill del fundador, com molt bé sabem, on alguns membres de la família, diversos cops campions d'Espanya i seleccionats olímpics, ens ensenyen els nens a esquiar. Cognom lligat estretament als orígens de La Molina i a l'època daurada dels '60, l'acolliment càlid i tracte cordial han fet de l'hotel un referent de l'hostalatge. Els seus pesants sellons de fusta massissa folrats de sky vermell són encara els mateixos des de llavors, quan es passejava l'avi Adserà. La seva discoteca, avui lounge-bar-“xiringuito” ‘*Stadium*’, amb uns gin-tonics del nét Magí excel·lents, fou el centre de la festa i el sarau a la muntanya els anys '70 i '80, i la seva cuina un pol d'atracció més per els visitants.

1945, l'hotel Adserà, el Xalet i l'ermita nevats. Al fons a la dreta, el bosc del Paborde

Pere Adserà i Tomàs començà la construcció de la primera part de l'edifici el 1934. Des del 1925 era arrendatari del veí Xalet del Centre Excursionista de Catalunya i davant l'augment de demanda de places decidí construir un edifici amb habitacions per a cobrir les puntes d'ocupació. Posteriorment, l'edifici original s'anà ampliant i remodelant fins els nostres dies, en que continua regentat per els seus descendents.

Arribà el desembre del 1925, en inaugurar-ne el Xalet del CEC. Necessitaven algú que regentés el Xalet i que estigués disposat a traslladar-se a viure allà. N'Ignasi Folch contactà Pere Adserà Tomàs qui, després d'una visita prèvia i havent liquidat el seu negoci d'hostaleria a Barcelona, anà a viure a La Molina amb la seva família.

Hotel Adserà, avui

Pere Adserà emprengué la tasca de primer hotelier amb tanta dedicació que, plegats amb el CEC, emprengueren aviat millores i ampliacions del Xalet de La Molina. En aquella època encara no hi havia llum, ni telèfon, xarxa d'aigua potable, ni tan sols carretera transitable. Tot s'aconseguí amb molta lluita i abnegació.

Del 1936 al 1939 passà tota la guerra a La Molina. Al CEC s'allotjaren les Brigades Alpines i després colònies infantils. Un cop finalitzada la guerra, Pere Adserà